

den høitærede Minister ikke vil røre det Mindste ved Bestyttelsen, er det slet ikke derom, at Folkethinget og Landstinget have været uenige. Begge Thing have tværtimod været enige om det Duffelige i en Regulering af Bestyttelsen; men den høitærede Minister mener, at der slet ikke bør røres ved dette Punkt, og hans Ansættelse gaar altsaa her imod begge Things. — Jeg skal, saaledes som jeg begyndte med at sige, ikke forbyde mig i Lovens Enkeltheder, men kun nævne et Par Punkter som Bevis for, at Finantsministeren ikke har været „meget imødekommende“ imod Thinget. I det sidst nedsatte Løbsudvalg blev der gjort Forsøg paa, om det ikke skulde være muligt at komme til en Værditold paa enkelte Gjenstande, ja endog længe før det nuværende Fleritals Tid har der været et temmelig stort Flerital her i Thinget for en Værditold paa Klæde. Saaledes som igaar viist af det ærede Medlem for Slagelse (Lauher), fravalbt man imidlertid denne Forordning for, saa vidt muligt, at vise Imødekommen, men man forlangte i Stedet derfor en Værditold paa Tobak og Cigarer; dog heller ikke deri har den høitærede Minister kunnet samstemme med os, og jeg kan altsaa ikke sige, at der her er gjort nogen Indrømmelse. Naar den høitærede Minister nu har foreslaaet en Nedsættelse af Kaffe-tolden og Ophævelse af Salttolden, maa dette ganske vist kaldes en Indrømmelse; men det er en Indrømmelse af den Bestaafenhed, at Ministeren giver med den ene Haand og tager med den anden. Det er i alt Fald det Indtryk, jeg har faaet af de Indrømmelser, Ministeren byder os i det foreliggende Lovforslag. Denne Sag minder mig for Resten om et Udtryk, som den høitærede Minister forleden brugte overfor det ærede Medlem for Nørresundby (Suel), der havde sagt, at Bondestanden var konservativ. Den høitærede Minister svarede: at han deri var enig med ham, og at det kun var et Tidsspørgsmaal, hvortil Bondestanden vilde følge det ærede Medlem. Jeg vil nu sige den høitærede Minister, at et saadant Forslag som det, hvormed han her er fremkommet, sandelig ikke skal gjøre, at man bliver omvendt. I det Hele tør jeg nok sige paa Bondestandens Begne, at vi ikke følge enten den Ene eller den Anden, uden for saa vidt vi se, at det er Mand, som langt bedre end vi selv ere istand til at gjøre sig til Talsmand for vore Ansættelser, og det skulde være mig særdeles hjært, om vi i dette Dødsblik kunde have haft den høitærede Conseilpræsident til vor Ordfører. Saaledes som Stillingen nu er, er man imidlertid nødsaget til at indtage den Stilling, vi indtage. Jeg kan, som sagt, ikke se, at der fra den høitærede Finantsministers Side er viist os nogen Imødekommen ved dette Lovforslag, og det er denne Ansættelse, jeg har fundet mig foranlediget til at udtale.

Thorup: Jeg forlangte Ordet igaar, da

den høitagtede Minister udtalte sig ligeoverfor det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Lauher), idet jeg tror, at Ministeren udtalte dels mindre vigtige dels aldeles urigtige Ansættelser. Før jeg gaar over til disse Udtalelser, skal jeg imidlertid indrømme, at Ministeren har Ret i, at en Del af det, han har bragt i Forslag, tidligere har været bragt i Forslag i det andet Thing af en tidligere Finantsminister, og jeg skal ogsaa indrømme, at en Del af Forslaget stemmer overens med, hvad der er kommet frem fra dette Thing eller fra dets Udvalg; men Forskjellen er den, at vi i Forbindelse med disse Forslag stillede en hel Del andre som et Hele. Det, den høitærede Minister her har foreslaaet, betragter jeg, om jeg saa maa udtrykke mig, som Intet eller rettere som mindre end Intet. Dette Thing har bestandig navnlig forlangt en Nedsættelse af de indirekte Afgifter. Der har været Meningsforskjel om, hvor stort et Beløb vi kunde afse, men jeg tør nok sige, at næsten hele Thinget har været enigt om, at en Nedsættelse burde findes Sted. Denne Ansættelse har ogsaa været delt af flere tidligere Finantsministre, som have erkjendt, at jo mere vor finantsielle Status forbedrede sig, desto større Nedgang i Løbsindtægterne kunde der indrømmes. Den Finantsminister, der for 5 Aar siden forelagde et Løbslovforslag, turde ikke gaa med til Nedsættelser, men forlangte, at den Nedgang i Indtægterne, som vilde blive en Følge af Løbslovforslagets Krafttræden, skulde dækkes ved en Forhøjelse af Brandevinsafgiften; men dengang var jo vor finantsielle Status heller ikke saa god som nu. Naar det efter ansaa Regjeringen det for rigtigt, at Løbsindtægterne gik ned med et Beløb af omtrent $\frac{1}{2}$ Million Kroner, Naar det efter vilde man gaa ned til $1\frac{1}{2}$ Million Kroner og Naar derefter igjen endogsaa til 2 Millioner Kroner. Naar jeg siger 2 Millioner Kroner, er dette ganske vist ikke bevist enten ved Regjeringens Udtalelser her i Thinget eller ved en Afstemning, men jeg er tilbøielig til at tro, at en Overenskomst om en saadan Nedgang, som var trussen i det Udvalg, der behandlede denne Sag, ogsaa kunde være naaet mellem dette Thing og Finantsministeren. Det har altsaa været erkjendt, at jo mere vor finantsielle Status blev forbedret, desto mere kunde der afses af Løbs- og Skibsafgifterne. Den ærede Finantsminister brugte igaar et Udtryk, som jeg anser for mindre rigtigt, ja, han brugte det endog to Gange; han sagde, at han vilde se, om Folkethinget vilde erkjende Nødvigheden af den Sætning, at det vilde have Alt eller Intet. Jeg tror, det var urigtigt af den ærede Finantsminister at udtale dette; thi derpaa vil han ikke faa Svar. At vi Intet ville have, vil han nok faa Svar paa, men ikke paa, om vi ville have Alt. Jeg kan forsikre den høitærede Finantsminister om, at jeg, og jeg er vis paa, at det Samme gjælder Thinget i sin Helhed, ikke vil have nogen af Delene,